

Hellen Rinell
c/o Mathés
5 - 16 Third Street
F A I R L A W N.
New Jersey. U.S.A.

Nr 269.

Göteborg den 22/5 1966.

Kära min lillasyster!

Du fick väl mitt brev 268 till Eric Rinells adr., hoppas jag. Karl Lernelius hjälpte ju till.

Samma dag som jag skrev sist hade följande hänt hos mej: Kl. 4.30 på morron gick jag upp och öppnade fönstret för det var så varmt. Då jag öppnar mitt stora mittfönster i rummet skall bara innanfönstret upplåta sej en bit. Döm om min förvåning då jag fick hela ~~staxdabbix~~ fönsterpartiet över mej. Jag visste inte vad som hände egentligen. Men det klarnade ju snart. Den stora innerrutan knäcktes av de saker som stod i fönstret. Och det var särskilt en sån där stor glaskula, som egentligen gjorde susen! Du vet en sån där grön med figurer inuti. Plötsligt hörde jag att den dunsade i golvet. Dessförinnan hade diverse andra saker glidit ner av trycket av det stora fönstret. Skadan på mej var bara en liten bula i pannan, som jag inte har hägot ont av. Så kan det gå. Kristi Himmelsfärdsdag kl. 8 skulle jag ha frukost åt Olle-familjen, som då som då månade att vara här hos mej. Dom kom 20 i 9. Och jag bjöd dom genast till köksbordet där jag dukat. Jag stod där och funderade några sekunder. Det fattades ju en. Jag hade dukat till 6. Anmmarie fattas!!! Ja, sa dom, hon är på las arettet. Hon hade i måndags blivit kullstött av en bil på vägen. Aina hörde att en bli tvärbroms ade. Och där rullade Anmmarie på vägen. Hemskt! Bilisten blev alldeles ifrån sej. Men han hade låg fart. Det förstod Aina. Hon kör ju själv och hade förstäelse för hans förtvivlan. Olle kom visst hem i det ögonblicket och vände in till las arettet med sin flicka. Men där konstaterades efterröntgen att hon inte fått hjärnskakning och att det inte fanns något brott på skelettet. Hon fick ändå stanna där några daga r. Nu är hon hemma och glädjen stor. Hon fyllde 3 år i febr.

Jag skulle ju förklarat angående fönsterolyckan att vi vid städningen på fredag hade glömt att haka på ett par krokar, som gör att fönstret baba öppnar sej en liten bit.

I dag har jag varit hos Emma Jansson på Sprängkullshemmet. Gick dit från kyrkan på förm. Hon fyllde 90 år i våras. Och då hon tittade så frågande undrade jag om hon inte kände igen mej. Nej, bara hatten. Om en stund gick det bra. Jag berättade då om att ni var på hemväg. Och hon säger att hon kommer ihåg dej. Och hon mindes att hon såg er båda sitta på en bänk någonstans en gång alldeles nyförlovade. Det ville hon att jag skulle berätta för er med en hälsning från henne. Så började vi prata om gamla tider. Pastor Hellström och kand. Gustafsson och våran mamma och pappa. Hon minns pappa så väl. Han var, sa hon, en pelare i församlingen. Och så grät hon av rörelse. Och när jag gick så ville hon att vi skulle mötas i Himmelen. Ja, det hade ju jag ingentingemot. Men jag sa att vi kanske också kunde träffas här någon mer gång. Så tog hon löfte av mej att jag skulle vara med på hennes begravning. Jag lovade också det. Men, vem vet?

Samtidigt med detta brev går Vepan och ett blad ur Göteborgs-Postens söndagsnr där någon berättar om Kungsholms föregående resa. Den låg här i torådaga, då vi var nye och åkte bil. Nu har den kanske gått.

Så ska du väl hälsa så hjärtligt till erat rara värdfolk och till min Oscar och till hans Hella från oss alla tre.

emlgw

